

בהיכלו

פרשת בלק תשפ"ה

גליון מס'
173

מה רוצים ממני?

הצדיק מקבלים ממנו את הלמודים האלו.

חכמינו הקדושים אומרים (תנחומא בשלח ט): "למה נמשלו ישראל לתולעת? לומר לה: מה תולעת הזה אינה מפה את הארזים אלא בפיה... **כך אין להם לישראל אלא תפלה**" אם נדקדק בלשון חכמינו ז"ל "אין כחה אלא בפיה", אין שום עצה רק לפנות ולברך אל הקדוש ברוך הוא בעצמו "רבונו של עולם, הצל אותי, תעזר לי שאזכה להיות איש כשר כרצונך".

שומעים הרבה זאת מאנשים: **"לי יש יצר הרע שעדין לא היה בעולם, נסיונות קשים כאלו שאף אחד לא עובר רק אני..."** יש בזה משהו, נכון הדבר שאין עוד כזה יצר הרע - כי גם לה יש נשמה וכוחות כאלו שעדין לא היו בעולם! רבנו הקדוש אומר שהקדוש ברוך הוא לא עושה דבר פעמים, ואם אתה נמצא בעולם - הרי שמעולם לא היתה נשמה כזו קדם, ואדרבה - לפי הקשיים והנסיונות שעוברים עליך - **אתה יכול לראות כמה גבוהה הנשמה שלך** ואף מה אתה יכול להגיע בזה העולם, זה לעומת זה.

גם אם אתה מרגיש כ"תולעת קטנה" מול ארז גדול וקשה, אבל כח אחד יש לה: **הפה**, לא ברגע אחד, אבל יש לה סבלנות, חזק נפלא מנח בדברי חז"ל אלו לכל אחד שרוצה לפעל משהו בעצמו, וזה ממש נראה כהר גדול, הוא כבר מתיאש מראש "איך אפשר להתמודד עם זה בכלל..." **עם הפה שלך!** לאט לאט, אם תהיה לה סבלנות, בלי להסתפל כל רגע על השעון, תעשה את שלך, דבר אל השם יתברך, **ותגיע בעזרת השם!**

(מתוך שיחה ביום ד בלק תשפ"ה)

הגמרא מספרת (בבא בתרא טז ע"א) שאיוב טען לפני הקדוש ברוך הוא "על דעתך לא ארשע ואין מיידך מציל" - הרי הכל בידיך רבונו של עולם, כלת לעשות אותי צדיק, **ואם אינני צדיק הרי שזה ממך**, וכך "בקש איוב לפטר את כל העולם כלו מן הדיו"... טענה נכונה שנגאה שמגיעה ממקום נכון של אמונה - שהשם יתברך הוא זה שמנהיג את הכל, **אם כך מה רוצים ממני**.

אל תגרע שיחה!

ענו לו לאיוב מן השמים: **"אף אתה תכיר יראה ותגרע שיחה לבני אלי" - אתה יודע שיחד עם האמונה הברורה שבאמת הכל מהשם יתברך - צריך "שיחה לפני אל" - איפה התפללות שלך? תברך אל הקדוש ברוך הוא ותבקש ממנו במלים פשוטות שיעזר לך!**

המבחן האמתי איפה אתה אוהב באמונה היא מתי שקורה לך פנצ'ר, משהו לא נעים, **מה אתה עושה אז?** כמה אתה מדבר אליו יתברך - מאמין שהוא בכל מקום ומדרגה שאתה רק נמצא, עמך אתה ואצלך ומחכה לשמע את קולך? אם יש לך "יראה" - כואב לך שאתה נופל, אז **אל תגרע שיחה לפני אלי!**

תולעת קטנה

זקני מואב מתאספים בפגישתנו לפגישה גורלית - מה עושים פה? מה כוחם של אלו כך לנצח היכן שהם באים? ואז באים למסקנה - יש להם מנהיג, צדיק שמלמד אותם ש"אין כוחם אלא בפיהם" (רש"י כב, ד בשם המדרש), זו כל מציאותו - הוא מנצל את פיו לדבר אל השם יתברך, ללמד תורה הקדושה, **וכל המקרבים אל זה**

בית
רפואה

ה' ר' ב' י
הקודם מחב"ד זי"ע
חדש את הענין לומר
"בית רפואה" במקום
"בית חולים", הוא
היה בידידות עם
הגאון הקדוש מצאנז
קלויזנבורג זי"ע, שהקים
את הבית רפואה
"לניאדו" בנתניה, ונעץ
לו שיקרא "בית רפואה",
ולכן נקבע השם: "מרפז
רפואי לניאדו".

צדיקים נזהרו כל כך
מלהוציא מלה לא טובה
מהפה, כמה אנחנו
צריכים ללמוד מזה לכל
הפחות בבית להזהר איך
אנחנו מדברים - בעל
לאשה, אשה לבעלה,
וכו לילדים, שלא ישמעו
שום קללות ודברים
רעים, חס ושלום, כמה
זה מזיק! זה בא מהכל
פיו של בלעם הרשע.
צריכים להיות מבדלים
ממנו לגמרי.

(מתוך שיעור יום רביעי
פרשת בלק תש"פ)

לא להתפעל מבלק

בעזרת ה' יתברך, יום 1 ערב שבת קדש לסדר בלק 1 תמוז התשפ"ד

החיים והשלום וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל כל אנשי
שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים הַגָּרִים בִּיבְנָאֵל עִיר בְּרִסְלָב, עִיר הַשְּׂמֵחָה, וְדִי
בְּכָל אֲתֵר וְאֲתֵר, הוֹי"ה עֲלֵיהֶם יִשְׁרָה שְׂכִינָתוֹ תָּמִיד.

הַשָּׁבֶת קוֹרֵין פֶּרֶשֶׁת בָּלָק וְהִיא פֶּרֶשֶׁה שֶׁל הַתַּחֲזָקוֹת עֲצוּמָה
בְּאוֹר הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, כִּי מִי שֶׁחֲזַק בָּאֱמוּנָה טְהוֹרָה אִי אֶפְשָׁר
שֶׁתִּשְׁלַט בּוֹ שׁוֹם עַיִן הָרַע אוֹ קָלְלָה שֶׁל הַשּׁוֹנְאִים, וְאֶדְרָבָה
הַכֹּל חוּזֵר עֲלֵיהֶם, וְכַדְבָּרֵי רַבְּנוּ ז"ל (סֵפֶר הַמִּדּוֹת אוֹת קָלְלָה סִימָן ו')
סוֹף שֶׁקָּלַלְת חֲנָם יָשׁוּב עַל הַמְּקַלֵּל, וְזֶה הַלְמוּד הַחֲשׁוֹב שֶׁל
פֶּרֶשֶׁת הַשְּׂבוּעִי - לְהַתְחַזֵּק מְאֹד בְּאוֹר הָאֱמוּנָה וְלֹא לְהִתְפַּעֵל
מִבָּלָק וּמִבְּלָעִים שֶׁהֵם חֲתִיקָה אַחַת גְּדוֹלָה שֶׁל טִמְאָה וְקָלְלָה
רַחֲמָנָא לְצִלּוֹ, בָּלָק אוֹתִיּוֹת לֵקֵב, שֶׁהוּא לְשׁוֹן קָלְלָה, וְכִמוּ
שֶׁאִמְרָ בַּעֲצוּמוֹ (בַּמִּדְבָּר כג יא) לֵקֵב אוֹיְבֵי לִקְחָתִידָהּ, וְהַכֹּל חוּזֵר
עָלֶיהָ וְנִתְהַפֵּף לְבִרְכּוֹת עַל יִשְׂרָאֵל, וְכִמוּ שֶׁסִּיִּים וְאִמְרָ, וְהִנֵּה
בְּרַכְתָּ בְּרֹךְ זֶה שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים, וְעַל כֵּן תִּבְתּ בָּלָק וְגַם תִּבְתּ לֵקֵב
בְּגִימְטְרִיא לְאֱמוּנָה"ה, עַל דֶּרֶךְ הַכְּתוּב (דְּמִיָּה ה ג) ה' עֵינֶיךָ הִלָּא
לְאֱמוּנָה, כֹּל עַל יְדֵי שְׂמֻכָּנוּגִים רְאוּת הַעֵינַיִם לְהִסְתַּכֵּל תָּמִיד רַק
לְאֱמוּנָה, נִצּוּלִים מִכָּל הָרַע וְהַטִּמְאָה שֶׁל בָּלָק.

וְכֵן בְּלָעִים אוֹתִיּוֹת בְּלַע מ' שֶׁכָּל עֶסְקוֹ לְבַלַּע אֶת הַקְּדוּשָׁה שֶׁל
עַם יִשְׂרָאֵל, וְלִקְחַת מֵהֶם הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁנִּתְּנָה לָמ' יוֹם, וְעַל
יְדֵי זֶה תַּחֲוֵל אֲצִלְם קָלְלָה חֵס וְשָׁלוֹם, וְהַכּוֹחַ וְהַנֶּשֶׁק נִגְדּוּ הוּא
מִלְּאֱמוּנָה, לְהַתְחַזֵּק מְאֹד בָּאֱמוּנָה קְדוּשָׁה וְטְהוֹרָה וְלֹא לְהִתְפַּעֵל
מִמּוֹנֵנוּ כָּלֵל, וְעַל כֵּן בְּלָע"ם בְּגִימְטְרִיא מִלְּאֱמוּנָה"ה, כִּי הוּא מִנְסָה
לְבַלַּע אֶת הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה מֵעַם יִשְׂרָאֵל, וְאֶנְחֵנוּ מִכְּנִיעִים
אוֹתוֹ עַל יְדֵי אֱמוּנָה טְהוֹרָה, וּמִכְרִיחִים אוֹתוֹ לְהִקְיָא אֶת כָּל
הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁבָּלַע מֵאֲתָנוּ וְלִהְיוֹתֵנוּ הַכֹּל אֶל הַקְּדוּשָׁה, עַל דֶּרֶךְ
הַכְּתוּב (אִיּוֹב כ טו) חֵיל בְּלַע וְיִקְאָנוּ.

עַל כֵּן עֲכָשׁוּ הַזִּמּוֹן מִסְּגָל בְּיוֹתֵר לְהַתְחַזֵּק בָּאֱמוּנָה יְתֵרָה,
וְהַעֲקָר עַל יְדֵי הַרְבֵּה תַּפְלָה וְהַתְּבוּדוֹת אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְכֵן
עַל יְדֵי הַתְּמִידָה גְּדוֹלָה בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה, וּבִפְרִט בְּיָמִים אֵלּוּ שֶׁכָּבֵר
מִגִּיעִים יָמֵי בֵּין הַמִּצְוִיִּים שֶׁהֵם יָמִים מִסְּגָלִים מְאֹד לְהִתְקַרֵּב אֶל
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְלַעֲשׂוֹת קוֹן קְדוֹשׁ לְשִׁכְנָה הַקְּדוּשָׁה, וְאִשְׁרֵי מִי
שֶׁיִּדְחֶק בְּיָמִים אֵלּוּ לַחֲטוֹף זְמַן חָשׁוֹב בְּכָל יוֹם לְהַתְּבוּדָה וְלִדְבַר
עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְכֵן לִסִּים מִסְּכַת תַּעֲנִית וְאֵת סֵפֶר תְּקוּנָה זֹה, כִּי
בְּכָל אֵלּוּ הַדְּבָרִים מְכַשְׂרִים קוֹן טְהוֹר לְשִׁכְנָה הַקְּדוּשָׁה וְשִׁכְרוֹ
גְּדוֹל מְאֹד מִן הַשָּׂמַיִם.

יַעֲזֹר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂמִימִים אֵלּוּ יִתְהַפְּכוּ לָנוּ לְשִׁשּׁוֹן
וְלִשְׂמֵחָה וְנִזְכֶּה בְּקִרְבּוֹ לְרְאוּת בִּישׁוּעָה ה' וּבִגְאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה.

הַמֵּאֲחֵל לָכֶם שִׁשְׁתּוֹת שְׁלוֹם וּמִבְרָךְ!

יִשְׁחָק מֵיטֵל סוֹרִין זצ"ל

אני כל הזמן מפחדת שמשהו רע עומד לקרא...

לכבוד הצדיק שלום וברכה. אני מודה לצדיק שהוא כאן
בשבילנו ועוזר לנו.

ברשות הצדיק ברחוני לשאל:
אני מוצאת את עצמי לעתים
קרובות מרגישה מעין פחד
לגבי העתיד וקשה לי להאמין
שאפשר להיות מאשרים
בעולם הזה. כל הזמן נדמה
לי שמשהו לא טוב מחכה לי
בסבוב... כל פעם שמסתדרת
לי איזו בעיה, אני חושבת

לעצמי, טוב זה הסתדר אבל בטח עכשו יהיה משהו לא
טוב, ואז אני מדמינת שעלול לקרות דבר נורא חס ושלום.
ואם יש יום שהכל הולך חלק, אני נהיית יותר לחוצה
כאלו משהו נורא עומד לקרות עכשו.

יש לי מחשבה בראש שכל הזמן צריך לסבל בעולם הזה
ואי אפשר שיהיה כסדר, פרנסה טובה, בריאות שלמה,
שלום בית, הצלחה בחנוך ילדים וכו'. אם משהו לא
משתבש אז אני נלחצת. אם משהו משתבש כמוכּן שזה
מטריד אותי, אבל משהו בי נרגע. אני מקוה שהצדיק מבין
אותי, ואשמח לדעת מהי הדרך הנכונה להתניח לחיים?

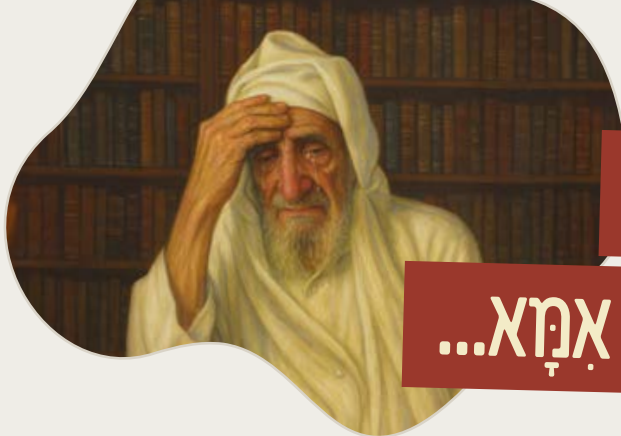
תשובה

בעזרת השם יתברך מוצאי שבת קדש לסדר וישלח י"ז כסלו התשע"ג

שלום רב אל ... תחי

לנכון קבלתי את מכתבך.

אדם נבנה כפי המחשבות שלו, ולכן תכניסי בדעתך אשר אין
שום מציאות בלעדיו יתברך כָּלֵל, והכל לכל אלוקות גמור הוא,
ובמחשבה זו תמיד תלכי, וזה יטהר אותך מהכל, כי כְּשֶׁבֶר יִשְׂרָאֵל
רק חושב ממונו יתברך, על ידי זה נדבק באין סוף ברוך הוא, ונצול
מכל רע. אשרי האדם שזוכה להכניס במוח מחשבתו תמיד אשר
אין בלעדיו יתברך כָּלֵל, ומציר לפניו אִיךָ שֶׁהַכֹּל לִפְלֵי הוּא אוֹר הָאֵין
סוֹף בְּרוּךְ הוּא, וְהוּא נִמְצָא בְּתוֹךְ הָאוֹר, אֲשֶׁר אֵין עוֹד תַּעֲנוּג פְּתַעֲנוּג
הַזֶּה, וְלָכֵן מֵה אֶת צְרִיכָה לְהַתְּבַלֵּל מִהָעֶבֶר? הֲרִי זֶה כָּבֵר עֲבֵר! וְכֵן
מֵה אֶת צְרִיכָה לְהַתְּבַלֵּל מִהָעִתִּיד? שְׁעִדִּין לֹא בֹא! הֲרִי יֵשׁ לָךְ רַק

אם רק

היתה לי אמא...

למה לא נזהרו בתכלית הזהירות במצות כבוד אב ואם, ולמה לא חטפו אפלו קצת ממצוה זאת בכל יום, לעשות אפלו איזה דבר קטן שיהיה נחת רוח לאבא ולאמא, כגון לצלצל אליהם בטלפון ולשאל בשלומם. אבל אז כבר מאחר, והוא חסרון שלא יוכל להמנות. ולכן החכם עיניו בראשו, לשמח מאד כשיש לו הורים בחיים, ולחטף בכל יום איזו נקדה של מצות כבוד אב ואם, ואז אף פעם לא יתחרט על זה, ויבוא על שחרו בזה ובכא לנצח.

ואפילו אם הוריו של אדם כבר נמצאים בעולם העליון, גם כן יכולים לקיים מצות כבוד אב ואם, וכמו שאמרנו חכמינו הקדושים (קדושים לא ע"ב): 'מכבדו בחייו מכבדו במותו', כי מצוה גדולה להזכיר אותם לטובה בכל עת, וללמוד משניות בעדם ולתת צדקה לעלוי נשמתם, ומקבל מצדיקים (עו' בספר "דרכי חיים ושלום" מנהגי הרב הקדוש בעל "מנחת אלעזר" ממונקאטש ז"ע), שאפלו לאחר הסתלקותם לחיי עולם הבא, המנהג להזכירם לטובה בברכת המזון: "הרחמן הוא יברך את אבי מורי ואמי מורת"י וגו', כי גם לאחר הסתלקותם, בכל פעם שהילדים עושים איזו מצוה או הנהגה טובה בזה העולם לעלוי נשמתם, זה גורם להם נחת רוח נמלאה בעולם העליון, ויגוה מקימין מצות כבוד אב ואם בתכלית השלמות.

[וספר מוהר"ש ז"ל, אשר כבוד קדשת אביו הגאון הקדוש רבי מנחם זאב מטאקא זי"ע, בקש ממנו לפני הסתלקותו שילמד בכל יום פרק משניות בעדו, וכן יתן צדקה לעלוי נשמתו, ומוהר"ש ז"ל היה מקפיד מאד לקיים זאת בכל יום, וכן היה אומר את הנהגה הזאת לאנשים שבאו אליו לבקש הנהגה טובה לעלוי נשמת הוריהם, כי למוד משניות ונתינת צדקה בעד נשמות נפטרים גורם להם עליה גדולה, והוא חסד של אמת העומד לנצח].

(שיחות מוהר"ש"כבוד אב ואם)

עם באה איזו אשה שהיתה נראית כזקנה מאד אל הרב הקדוש רבי ישראל אבוהצירא זי"ע ביחד עם בנה, שגדל שערות ארוכות עם כפה קטנה, וגם בגדיו היו קרועים ובלועים כדרך הפחותים, ובכיתה האשה מאד ביללות עצומות לפני הבאבא סאלי, שבנה מקלל אותה ומכה אותה, ועשה אותה לזקנה, אף על פי שבאמת היא עדין צעירה מאד, והיא מבקשת שרבי ישראל יפעל בעדה ישועה, כי כבר אין לה כח...

הקשיב לדבריה ה'באבא סאלי', ולפתע החל לבכות מאד, וככה ואמר: "איי, איי, אם רק היתה לי אמא, אם רק היתה לי אמא, מה הייתי עושה בשבילה? הייתי מטיל עמה, הייתי עושה קניות בשבילה, הייתי עוזר לה בכל מה שצריכה, איי, איי, איי, אם רק היתה לי אמא, מה לא הייתי עושה בשבילה?" וכך המשיך לבכות זמן רב, והבכיות שלו היו בתמימות ופשטות כזאת, עד שעשו רשם נורא על הבן, וגם הוא התחיל לבכות בבכיה רבה, והבטיח לבאבא סאלי ולאמו, שכבר ישנה את דרכו ויעשה תשובה, וכן היה. מי שיש לו חכמה דקדשה יודרו מאד לקיים מצות כבוד אב ואם כל זמן שהוריו בחיים, ואז תמיד ישמח עם המצוה הגדולה שהגיעה לידו.

כשהוריו של אדם בחיים, שיהיו לארץ ימים ושנים טובות, היא מתנה עליונה מהקדוש ברוך הוא, וככל שיודה להשם יתברך על מתנה זו - לא יספיק מרב חשיבות המתנה הזאת. כי יכול לקיים על ידה מצות כבוד אב ואם, שנקראת בדברי חכמינו הקדושים (דברים רבא ו' א): 'מצוה חמורה שבחמורות', ויכול להפיר להם טובה על כל הטובות והחסדים שגמלו עמו כל ימי חייו מיום הגידו עד יום שעומד בו.

רוב בני אדם לא מעריכים את גדל הזכות הזו, וזה שהוריהם בחיים זה אצלם דבר קל ופשוט, ורק אחר שנסתלקים ההורים אז מרגישים מה שחסר להם, ומתחרטים מאד

את ההווה, הינו היום הזה והשעה הזו שאת נמצאת בה, ולכן למה לה להתבלבל מה היה ומה יהיה וכו' וכו', תהי שמחה ועליזה.

החיים כל כך יפים רק למי שמרגיל את עצמו לחשב טוב, כי כך אמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו חלק א' סימן כ"א) במקום שהמחשבה חושבת - שם כל האדם, ולכן תחשבי רק טוב אזי יהיה לך טוב, כי הכל הולך כפי המחשבה, ולכן הזהירו רבנו ז"ל מאד מאד לשמור על המחשבה, ואמר (לקוטי מוהר"ו חלק ב' סימן ב'): המחשבה ביד האדם להטותה כרצונו למקום שהוא רוצה, אי אפשר שיהיו שני מחשבות ביחד כלל, ואפלו אם לפעמים הולכת מחשבתו ופורחת ומשוטטת בדברים אחרים וזרים, הוא ביד האדם לחזור ולהטותה בעל כרחו אל הדרך הישר, לחשב מה שראוי. והוא ממש כמו סוס שפונה מן הדרך וסר לדרך אחר, שתופסין אותו באפסר וכיוצא, ומחזירין אותו בעל כרחו אל הדרך הישר, כמו כן במחשבה ממש, שיוכלו לתפסה בעל כרחו להשיבה אל הדרך הראוי. ולכן תחזירי במחשבתך שהכל טוב, ויהיה טוב, ואז תחיי חיים טובים ומאשרים, לא צריכים לבלבל את עצמו במחשבות של הכל ודמיונות, שרק מפחידים את האדם.

רק חזקי ואמצי להיות תמיד בשמחה, וכך אמר החכם "בשמחה ובצחוק יראה אצלם הזמן קצר, ולדואגים ולמצטערים יראה הזמן יותר ארוך", ולכן למה לה להיות שבורה ולדאג וכו', תסתכלי על החסד של הקדוש ברוך הוא שעשה עמך.

הקדוש ברוך הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפלתך שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרבה ובכל אשר תפני תשפילי ותצליחי.

המאחל לך ברכה והצלחה מן השמים

מי ששמח - שמור

// רגל בחוץ ורגל בפנים

פי מי שרוצה להצליח בזה העולם זה רק על ידי שמחתו. תמיד ומתחיל שוב מחדש ואפילו שנופל בכל פעם בבור עמוק, רבנו ז"ל אמר "כשאדם נופל ושוקע לתוך בץ וטיט, אל לו להתמהמה ולהשאר שם, רק רגל בחוץ ורגל בפנים, רגל בחוץ ורגל בפנים, וכך כבר הרגל האחרונה תהיה בחוץ".

// הרבה שמחה עד שהפגמים יתבטלו

אל תהיה בטלן רק חזק ואמץ, ותחזק את עצמך להיות בשמחה, כי רבנו ז"ל אמר (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קס"ט) שמי שזוכה להיות בשמחה, השם יתברך שומר אותו מפגם הברית, אם כן צריכים להכניס כל כל הרבה שמחה וחיות דקדושה בעולם עד שהפגמים יתבטלו לגמרי.

כל דבור ממשיך אור

השמחה מרחיבה את הדעת, ועל ידי שמחה זוכים לדבר אל השם יתברך, וכל דבור ודבור ממשיך את אורו יתברך לתוך נשמתך וזה יציל אותך ויטהר את נשמתך.

(על פי אשר בנחל מכתב בתרנ"ח)

שיגלה את אלוהותך בעולם הזה! היא הרבתה להתפלל בימים לפני החתונה, ההכנות הרבות לנו בדמעות של התרגשות וגעגועים להקדוש ברוך הוא, עד שהגיע היום הגדול.

אולם השמחה הגדולה התפוגגה מהרה - תכף ומיד אחר החפה, נעלם החתן! הכלה ההמומה המתנה כמה ימים, וכשלא חזר - התדפקה האשה על דלת חדרו של הבעל שם טוב הקדוש כשהיא ממררת בבכי.

כששמע זאת הבעל שם טוב נבהל, ובקשה שתחזר אליו בעוד כמה ימים, בנתיים ינסה להתודע היכן בעלה. הבעל שם טוב התפלל רבות ויחד יחודים קדושים ונעלים, עד שצפה ברוח קדשו היכן מסתתר תלמידו - החתן הנעלם. מיד שלח את אחד התלמידים לקרא לו. "מדוע עשית כזאת? לעגן את פלתך תכף אחר החפה?"

"רבי הקדוש", השיב התלמיד בהכנעה לפני רבו, "אל נא תקפידו, ראיתי ברוח הקדש, שיגלד לנו ילד, אולם מתי שיגלד התינוק - תמות האמא, חס אני על שנותיה הצעירות ולכן ברחתי". כשמע זאת הבעל שם טוב הקדוש, שלח שליח לאשה, וספר לה את הדברים.

שמעה האשה והשיבה: "אם מדבר פה בצדיק כזה, שרוצה ברוח הקדש מה שעתידי להיות - מסכימה אני!" וכן היה, רבי נחמן חזר לביתו החדש.

אולם ראו מהי כחה של תפלה! - כשילדה הצדקת את התינוק, בכחה מאד, ובדמעות בקשה: רבנו של עולם! תן לי לפחות חדש ימים, שאוכל מעט להשתעשע עם בני התינוק! תפלתה החמה התקבלה - היא חיה עוד חדש אחרי הלדה ואז נפטרה.

כששמע זאת רבי נחמן בעלה, התאונן: "חבל חבל, היתה זו עת רצון גדולה בשמים, אם היתה מתפללת שיבטל גזר הדין לגמרי - היתה פועלת ומאריכה ימים רבים!..."

בימים ההם, התחילה התגלות הבעל שם טוב הקדוש, והתפרסמותו בעולם, ותלמידים רבים, צדיקים וקדושים, החלו לנהר למעוזיבו.

ביניהם היה תלמיד צעיר, ושמו רבי נחמן, מעיר הורידענקא. הוא התמסר בכל מאודו לרבו הקדוש ונעשה נאמן ביתו, והבעל שם טוב, חבבו מאד מאד, והיה נוהג לשלח אותו לשליחויות נחוצות.

רבי נחמן זכה, שהבעל שם טוב היה שדכן עבורו - פעם אחת באה לפני הבעל שם טוב אחותו של

הצדיק רבי יצחק מדרובהטש זי"ע, ובקשה מאת הצדיק שדוך הגון עבורה, הפיר הבעל שם טוב בצדקותה ובקדושתה והמליץ לה על תלמידו החביב עליו מאד - רבי נחמן מהורידענקא.

כשנגמר השדוך בכי טוב, שאל הצדיק את החתן: "מה תתן לי כשכר שדכנותי?", המתי תלמיד למוצא פי רבו, ואכן הבעל שם טוב נענה: "כשתוליד בן, ובתי הצדקת אדל תלד בת, נשמתך יחד, זה יהיה שכר השדכנות".

ביראת הכבוד שמע רבי נחמן את דברי רבו, אף דבר אחד ענה: רבי, הלא אני מוגיע ממשפחה מיוחסת, שמתיחסת אחר דוד המלך! הוציא הבעל שם טוב כתב יחוס והראה לו, שגם הוא מתיחס אחר דוד המלך, ואכן סכמו ביניהם הצדיק ותלמידו על שדוך.

הכלה הטריה התכוננה בהתרגשות רבה לקראת היום הגדול, בו תזכה להכנס בברית הנשואין, עם לא אחר מאשר תלמידו חביבו של הבעל שם טוב! ורבנו של עולם, זכה אותי להקים בית נאמן, בית

